

dette Vilkaar vanskeligt acceptabelt fra Statens Side. Afvejelsen af den private Kapitals Interesser som første ansvarlig overfor Staten som subsidiær ansvarlig vil være meget vanskelig; og dersom disse Interesser kom i et Modsætningsforhold, vilde det rumme betydelige Farer for Virksomheden.

VI.

Hvis Banken derfor skal *fortsætte sin Virksomhed*, synes den Løsning, der naturlig frembyder sig, at være, at Staten som den faktiske Ejer af Banken foreløbig selv træffer de Dispositioner, der skønnes nødvendige eller hensigtsmæssige til Sikring af Fortsættelsen og samtidig til Beskyttelse af Statens Interesser i Forholdet.

Dette vil *ikke* udelukke, at der med Henblik paa Fremtiden træffes en Ordning, der sikrer Overgangen til privat Drift. Det kan ikke paa Forhaand anses udelukket, at dette kan ske fra det Tidspunkt, da Garantien ifølge den senest herom vedtagne Lov udløber, saaledes som det var forudsat i Udtalelserne i Folketingsudvalgets Betænkning af 6. Marts 1926. I jo højere Grad Sagen fra Begyndelsen af tilrettelægges med en saadan Overgang til privat Drift for Øje, des lettere kan Overgangen antages at ville kunne finde Sted, naar det Tidspunkt er inde, da Forholdene er tilstrækkeligt afklarede.

I det som Nr. I. betegnede Udkast*) til et Lovforslag har Udvalget søgt at udforme Bestemmelser med Hensyn til de vigtigste Forhold, som det med en saadan Løsning for Øje er nødvendigt at have Opmærksomheden henvendt paa.

Den første Forudsætning for en Videreførelse af Banken maa være, at dens Balance bringes regnskabsmæssigt i Orden, hvilket selvfølgelig kun kan ske ved, at Staten — som det har været forudsat — dækker Underskuddet.

En Fortsættelse af Bankens Virksomhed *paa den nuværende Maade*, hvor den Balance, der maanedlig udsendes saavel til Ind- som Udland, fremtræder med et betydeligt Deficit, kan ikke anses for forsvarlig; paa en for Banken særdeles uheldig Maade peges der herved fortsat paa, at Forholdet imellem Staten og Banken henstaar uafgjort, hvilket kun kan virke til Skade for Bankens Virksomhed, og derved indirekte ogsaa til Skade for Statens Interesser. Dækningen af det regnskabsmæssige Underskud og den deraf følgende Kapitaltilførelse er selvfølgelig ogsaa en Betingelse for, at Banken paa normal Maade skal kunne tage nye bankmæssige Opgaver op, hvad den i de sidst forløbne Aar i det væsentlige har været ude af Stand til. Selvfølgelig er Dækningen af Underskuddet ogsaa en Betingelse for, at hele Virksomheden paany kan blive rentabel.

Forudsætningen for, at Staten skal kunne foretage Indbetaling af Underskudsbeløbet, maa være, at Forholdet til den nuværende Aktiekapital ordnes. Saavel Præference-Aktierne som de ordinære Aktier, der som Forholdene har udviklet sig, er tabte — og ikke kan tænkes paa normal Maade igen at opnaa nogen Værdi — maa slettes, saaledes at Staten som ufyldstgjort Kreditor for det konstaterede Underskud overtager Ejendomsretten over Banken.

Med Hensyn til Præference-Aktierne er Udvalget gaaet ud fra, at det her, hvor det kun drejer sig om en ganske snæver Kreds — foruden Staten: Nationalbanken, Det østasiatiske Kompagni og Store Nordiske Telegrafskab — vil være det naturlige at søge denne Ordning tilvejebragt gennem Forhandling, hvorved Præference-Aktionærerne — for at muliggøre Bankens Fortsættelse ved Statens Hjælp — overfor denne som Eneejer erklærer sig enig i, at Præference-Aktiekapitalen definitivt slettes.

Lignende Ordning gaar man ud fra kan træffes med Nationalbanken angaaende den af denne indskudte Reservefond.

*) Optrøkt som Bilag I.